

De vuurmagiër

Een

Het plantje groeide.

Cyane was tot het uiterste geconcentreerd. In gedachten zag ze de kern van het plantje, waar de levenssappen naar de bladeren worden gestuurd. Haar hand lag om de groene steen in haar zwaard. Ze móést die stroming vasthouden.

Zweetdruppels parelden op haar voorhoofd. Ja, het plantje groeide. Ze verbeeldde het zich niet. 'Het is me gelukt!' riep ze.

Onmiddellijk was ze het beeld van het plantje kwijt. Haar concentratie was verdwenen.

Mekaron sloeg zijn armen over elkaar. 'Wel twee centimeter. Geweldig hoor.'

Cyanes blijdschap verdween als sneeuw voor de zon. De voormalige watermagiër had de taak op zich genomen om haar te onderwijzen in de magische krachten van de twee diamanten in haar zwaard. Maar Mekaron was geen gemakkelijke leermeester. Zijn broer Meroboth, de vroegere aardmagiër, had de kracht niet Cyane te onderwijzen. Bovendien had hij er zijn handen vol aan om de groep veilig naar hun bestemming te brengen. Die bestemming was Melsaran, de vuurmagiër, de oudste van de drielingbroers.

Een paar uur geleden waren ze het gevaarlijke Dryadenmeer overgestoken. Ze stonden nu aan de voet van het Steengebergte, dat zowat het hele Rijk der trollen in beslag nam.

Meroboth, Sirius en Mekaron hadden lang overlegd welke route ze het beste konden nemen. Ze wilden Melsaran zo snel mogelijk vinden. Helaas wist niemand waar hij precies was.

Bovendien kon het reisgezelschap niet zomaar rondtrekken. Naast de twee tovenaars en de Nudoorse zwaardvechter Sirius bestond Cyanes gezelschap uit Tiron, de vroegere stalknecht van Cyanes vader, haar gezelschapsdame Gondolin, de fee Ikor, vroeger een van de twee meesterspionnen van de zwarte magiër, Ikors vriend Iss en Giffor, de opvliegende dwerg die voor hun dieren en het magische zwaard zorgde. Een vreemdsoortig gezelschap, dat niet overal graag werd gezien.

Ze hadden besloten door het Steengebergte te reizen. Dit gebergte was verlaten nu de trollen nagenoeg uitgestorven waren. Het handjevol dat nog over was, leefde in het Gebergte van Orgor in het noorden van het Rijk der Duisternis.

Het was echter onmogelijk over de bergen heen te gaan. Ze waren steil. Niemand was er ooit in geslaagd ze te beklimmen. Nee, ze moesten eronderdoor. Meroboth wist een doorgang. Op een groot, verlaten zandstrand, vlak bij de ingang, zouden ze de nacht doorbrengen, zodat ze de volgende dag het gangenstelsel van de trollen konden betreden.

Cyane was blij dat Mekaron haar onder zijn hoede had genomen. Zijn lessen leidden haar af van het feit dat Tiron zich steeds vreemder gedroeg. Met een schuin oog keek ze naar de jongeman die zoveel voor haar betekende. Hij zat

een eindje verderop op het strand. Met zijn ene hand hield hij de hanger van een ketting vast. Gek, die ketting was haar nooit opgevallen. Ze wist zeker dat hij die ketting nog niet had toen hij hen verliet om op zoek te gaan naar Dinang, de oudste zoon van elfenkoning Orion.

Tiron negeerde Mekaron zoveel hij kon en ook dat vond ze erg vreemd. Ze dacht aan het eerste ogenblik dat de twee elkaar zagen. Het had geleken of Mekaron Tiron ergens van kende.

‘Magie is een vorm van geesteskracht,’ legde Mekaron haar uit. ‘Hoe sterker je wil, des te sterker je magie zal zijn. De diamanten geven hun eigenaar magische krachten. Het is aan hem te leren ermee om te gaan en om de magie uit te breiden. Onze training bij Delamar begon dan ook niet met het leren van allerlei leuke trucjes, maar met het sterken van onze wil.’

Bij dit verhaal zonk Cyane de moed in de schoenen.

Mekaron zag haar gezicht betrekken. ‘Er is een reden waarom jij uitgekozen bent, dame,’ zei hij streng.

‘Die reden is er inderdaad,’ kwam Meroboth tussenbeide. In zijn ogen schitterden vonkjes. Hij legde zijn hand op Cyanes schouder. ‘Je had haar moeten zien, Mekaron, in Elfenland en bij de varénen. Deze jonkvrouw staat haar mannetje, eh, ik bedoel vrouwtje.’ Hij stak zijn hand naar haar uit en trok haar overeind. ‘Als er iemand een sterke wil heeft, is zij het wel.’

Cyane glunderde bij deze woorden. Meroboth was de laatste dagen afstandelijk geweest, omdat hij het niet kon verkroppen dat Melsaran contact had gezocht met haar in plaats van met hem.

‘Het spijt me, meisje,’ vervolgde Meroboth op serieuzere toon. ‘Ik heb je onheus behandeld. Jij kunt er ook niets aan doen dat Melsaran rare streken uithaalt.’

Ze glimlachte.

‘Mooi, nu dat opgelost is, kunnen we misschien gaan slapen,’ stelde Mekaron voor. Lenig sprong hij op. Hij slenterde naar Ikor en Iss, die achteraf zaten. Gondolin, Sirus, Giffor en Tiron zaten samen rond een vuur.

Cyane ging bij het vuur liggen en rolde zich behaaglijk in een deken.

Ze werd wakker van een geluid dat ze niet thuis kon brengen. Het leken wel stenen die tegen elkaar ketsten en vervolgens met een doffe plof in het zand vielen. Ze schoot overeind.

Het begon net licht te worden. Ze was niet de enige die het vreemde geluid had gehoord. Ikor stond al overeind. Hij tuurde omhoog langs de bergwand. Cyane krabbelde op en volgde zijn blik.

De grillige punten van het Steengebergte waren hoog en steil. Op een richel stond een vreemd wezen. Het keek naar hen met twee roodgloeiende ogen. Zijn huid was helemaal behaard en het had zes poten. Het stond er op vier. De andere twee hield het dier dreigend voor zich. De grote vleugels op zijn rug waaierden langzaam heen en weer. Alsof het een kans afwachtte.

‘Wat is het?’ siste Cyane.

Ikor haalde zijn schouders op. Hij hield het wezen onafgebroken in de gaten.

Snel maakte Cyane de anderen wakker.

Mekaron hoefde maar één blik op het dier te werpen om de situatie in te schatten. ‘Magie, zwarte magie. Kijk eens naar je zwaard, Cyane.’

Ze haalde het wapen uit de schede op haar rug. De twee diamanten schitterden fel.

‘Laat dat altijd een waarschuwing voor je zijn,’ zei Mekaron.

‘Het is een morf,’ meende Meroboth.

‘Ja, het is Ramart.’ Ikors koele woorden brachten een schok bij de anderen teweeg. Ramart was Ikors dienaar geweest. Hij werkte voor wie hem het meest betaalde. Toen hij in een gevecht bijna zijn been was kwijtgeraakt, had Ikor hem achtergelaten. Was dat afschuwelijke wezen op de bergwand de man die zo zwaargewond in Nudoria was achtergebleven?

‘Goh, niet alleen heeft de arts zijn been weten te redden. Hij heeft er voor de zekerheid ook nog een paar extra aan gezet,’ merkte Sirius op.

Ondanks alles moest Cyane lachen om de opmerking van de Nudoor.

‘Wat zou hij willen?’ vroeg Meroboth aan de fee, die wederom zijn schouders ophaalde.

‘Hoe moet ik dat weten?’

Lang hoefden ze niet op antwoord te wachten. Met een ijzinglekkende kreet sprong Ramart van de rots. Even leek het of hij te pletter zou vallen. Toen sloeg hij zijn vleugels uit. Snel als een roofvogel dook hij met zes gespreide klauwen op zijn prooi af. Die prooi was Ikor.

Cyane was de eerste die het doorhad. ‘Kijk uit!’ gilde ze.

Met haar zwaard in de aanslag stootte ze op de fee af. Ze voelde de sterke luchtverplaatsing toen het monster over haar heen schoot en met twee van zijn klauwen naar Ikor greep.

De fee sloeg met zijn scherpe werpmes tegen een van de poten. Het dier krijste van pijn. Toch keerde het weer terug om tot een nieuwe aanval over te gaan. Met een krachtige slag van zijn poot wist het Ikor tegen de grond te werpen.

Ikor was nu hulpeloos, hoewel hij zijn mes nog stevig vasthield.

Cyane draaide zich om. Voor de derde keer viel Ramart aan.

Slechts drie mensen waren dichtbij genoeg om Ikor te hulp te schieten. Zijzelf zwaaide met haar zwaard. Het lukte haar enkele rake klappen uit te delen, die Ramart met veel gekrijs incasseerde. Iss was ook in de buurt, maar tot Cyanes verbazing deed Ramart krampachtige pogingen zo veel mogelijk bij de veerman uit de buurt te blijven. Liever nog liet hij zich verwonden door haar zwaard dan dat hij zich door Iss liet aanraken. Deze gedachte schoot slechts even door Cyanes hoofd, want haar aandacht werd getrokken door Tiron. Hij stond in een uitstekende positie om Ramart de genadeslag toe te dienen, maar hij hield zijn zwaard omlaag en deed geen moeite Ikor te helpen.

'Tiron!' schreeuwde Cyane, terwijl ze met een laatste krachtsinspanning opnieuw probeerde Ramart weg te slaan. Tevergeefs.

Met een triomfantelijke kreet stortte het wezen zich op Ikor. Zes klauwen sloten zich om diens magere lichaam.

Cyane rende naar Ramart toe en hakte op hem in. Haar pogingen hadden geen effect. De adrenaline stroomde door haar lichaam. Snel keek ze naar het mos op de plaats waar de morf gevallen was. Ze kon de structuren onderscheiden. Sappen stroomden door de groene vezels. Ze sloot haar ogen en concentreerde zich.

Plotseling begon Ramart te schreeuwen, luid en intens. Als door de bliksem getroffen liet hij Ikor los en viel stuip-trekkend op de grond. Zijn lichaam vertoonde vreemde, bewegende bobbel, die zich een weg naar buiten zochten. De huid scheurde. Een korst van mos schoot omhoog, vol rood vocht.

Ramart gilte en tierde. Hulpeloos rolde hij door het zand. Zijn dierlijke vormen vervaagden. De zes poten ver-

dwenen in het lijf, dat meer en meer de vorm aannam van een mens. Maar dan een mens met onnatuurlijke uitsteeksels. Schuim stond op zijn mond. Hij smeekte voor zijn leven terwijl het mos hem verscheurde.

‘Cyane, stop,’ klonk plotseling de stem van Mekaron.

Hijgend opende ze haar ogen.

Het mos hield op met groeien, maar ook een onkundig oog kon zien dat het leven van Ramart niet meer te red- den was. Verbijsterd staaarde ze naar hem. Had zij dat gedaan?

Meroboth stormde onmiddellijk op hem af. ‘Is dat je dank, vuile rat,’ siste hij tegen de van pijn kronkelende man.

Ikor kwam langzaam overeind en sloeg het stof van zijn fluweelbruine mantel. Minachtend keek hij neer op zijn voormalige knecht. ‘Het was je om mij te doen, nietwaar, Ramart?’

‘Adanar zou me belonen voor jouw dood,’ stamelde Ramart moeizaam.

‘Ach, natuurlijk. Adanar.’ Ikors stem klonk kil en venijnig. ‘Hopelijk was die beloning dit waard.’

Cyane wilde naar de morf toe lopen maar Mekaron hield haar tegen. Ramarts ogen braken. Met een golf bloed blies hij zijn laatste adem uit.

Onaangedaan wenkte Meroboth Giffor. ‘Zou je even een kuil voor hem willen graven?’

Misselijk en trillend van spanning liep Cyane weg van het lijk dat overwoekerd was door mos. Het was de magie van de groene diamant die Ikor het leven had gered. Zij had de diamant laten werken. Ze wilde het, ze wilde dat Ramart gedood werd. Ze ging op een groot rotsblok zitten en verborg haar gezicht in haar handen.

Mekaron kwam naast haar zitten. ‘Als jij hem niet had gedood, had hij jou en Ikor vermoord,’ zei hij.

Ze knikte. Ze wist dat ze geen keus had gehad.

‘Eén ding weten we nu in ieder geval zeker,’ zei Mekaron met een lach in zijn stem. ‘Jouw wil is sterk genoeg.’

Cyane glimlachte beverig.

‘Maar jongedame, je moet je wil onder controle krijgen. Je kunt niet steeds je magie inzetten tegen de zwarte magie zonder dat daardoor de krachten van de diamanten afnemen.’

Weer knikte ze. Ze had nergens aan gedacht toen ze het mos liet groeien. Ze wilde alleen Ikors leven redden. Ze keek op naar de fee. Hij knikte haar toe. Meer dankbaarheid hoefde ze van hem niet te verwachten.

Giffor begroef Ramart snel. Alleen een hoop zand markeerde zijn laatste rustplaats. Zwijgend stond iedereen bij het graf. Opluchting overheerste. De morf had een gevaarlijk staaltje van zwarte magie laten zien. Hij kon zich in een enorm monster veranderen. Dat beangstigde iedereen. Waartoe was Adanar, de oppermachtige meesterspion van de zwarte magiër, nog meer in staat?

Cyanes hoofd stond naar heel iets anders, iets verontrustenders. Waarom had Tiron haar niet geholpen? Hij had daar maar gestaan en geen hand uitgestoken om Ikor te redden. Het leek erop dat hij wachtte tot het te laat was en Ikor dood aan zijn voeten lag. Ze rilde. Wat bezielde hem? Waarom deed hij zo?

‘We moeten gaan,’ zei Meroboth. ‘Als Ramart ons wist te vinden, weet Adanar het waarschijnlijk ook.’

Iss, Giffor en Sirius liepen naar het schip van de veerman dat iets verderop lag afgemeerd. Het schip was waardeloos geworden. Iss zou nooit meer veilig de oversteek kunnen maken, omdat hij een fee over het meer had gezet. Met deze daad had hij de monsters in het Dryadenmeer tegen zich gekeerd.

De drie rukten enkele smalle planken los die ze konden gebruiken als fakkel. Het hout werd aangestoken en het kampvuur gedoofd. Met zijn allen liepen ze naar de ingang van de grot die hen het Steengebergte in leidde.

Twee

Meroboth was de eerste die naar binnen liep. Cyane volgde hem met haar paard Horizon aan de teugel. Ze kwamen in een hoge, smalle gang. Water sijpelde over de vloer. In lang vervlogen tijden had het deze gang uitgesleten. Nu was het niet meer dan een miezerig stroompje dat zich over de onregelmatige bodem een weg zocht. Het spoelde niet eens over hun voeten. Het water maakte de vloer echter glibberig. Niemand waagde het zijn rijdier te bestijgen. De hoeven van de paarden kletterden op de bodem en het geluid weerkaatste tegen de wanden. De fakkel wierpen grillige schaduwen vooruit.

Ze vorderden langzaam over het onregelmatige oppervlak. Eindelijk kwamen ze uit in een kleine grot.

Meroboth scheen met zijn fakkel rond. Opeens hield hij zijn adem in. Cyane volgde zijn blik en zag waar de oude man zo van was geschrokken. Met een kreet wendde ze haar gezicht af. Op de grond lagen talloze botten en schedels. De anderen snelden op haar gil de grot in.

Sirus kwam naar voren en bekeek de skeletten nauwkeurig. 'Rustig maar,' zei hij. 'De meeste zijn van dieren. Een enkele schedel is van een trol. Ze zijn hoe dan ook al heel oud.'

'Misschien is dit een oude grafkelder,' opperde Mekaron.

‘De trollen konden hun doden hier niet begraven, daarvoor is de grond te hard.’

‘Dat zou best kunnen,’ zei Meroboth. Iets in zijn stem deed Cyane opkijken. Het leek of de oude man er niet helemaal gerust op was. Alsof hij iets vermoedde wat hij niet uit durfde te spreken. Waar dacht hij werkelijk aan?

‘Laten we maar verder gaan.’

Ze liepen de grot uit en een nieuwe lange gang in. Deze gang was erg breed. Aan de zijkant waren door de eeuwen heen grillige druipsteenformaties gegroeid. Er waren hier geen tekenen van een beschaving.

Cyane verloor haar richtinggevoel in het donker. Ze hoopte dat Meroboth wist waar ze heen moesten. Na een zoveelste bocht splitste de gang zich opeens. Meroboth bleef voor de twee gangen stilstaan.

‘Wat nu?’ vroeg Sirius.

Meroboth aarzelde. ‘Tja.’

‘Jij weet de weg toch hier?’ vroeg Mekaron.

‘Eh... nou,’ begon Meroboth.

Sirius en Mekaron keken hem ongelovig aan.

‘Niet precies,’ gaf Meroboth toe.

‘Wat bedoel je met “niet precies”?’ informeerde Mekaron.

‘Nou, kijk,’ zei Meroboth. ‘Ik ben hier nog nooit geweest.’

‘Wat!’ riep Mekaron uit.

‘Maar je wist de ingang,’ voegde Sirius daaraan toe.

‘Daar had Vélar me ooit eens over verteld,’ bekende Meroboth.

‘O, en wat dacht je toen: we komen misschien wel een aardige trol tegen die zo vriendelijk is ons de weg te wijzen?’

Meroboth wierp een boze blik op zijn broer. ‘Ik had niet veel keus, dankzij jou, als ik het me goed herinner,’ beet hij hem toe. ‘We konden niet door het Feeënrijk omdat je

vriendje daar gezocht wordt.' De oude man wees koeltjes naar Iss, die met Ikor achteraf stond. 'En met ons beladen groepje kan ik onmogelijk door Elfenland trekken, want dan heeft Wananka meteen weer een burgeroorlog in haar rijk. Maar misschien had jij een beter idee gehad?'

Als twee kemphanen stonden de broers tegenover elkaar. 'Ik dacht dat...' begon Mekaron.

Een knal alsof er een onweersbui pal boven hen hing, onderbrak zijn betoog. Een kolom van vuur schoot uit het niets omhoog in de linkergang. Vlammen als zonnestrallen schoten naar de wanden en belemmerden zo de doorgang. In de vlammen waren vaag de contouren van een langgerekt gezicht zichtbaar. De ogen waren gesloten, de mond een lijn als een liniaal.

'Wat is...?' zei Mekaron. Hij deed een stap in de richting van de vlam. De ogen schoten open. Vuurpijlen spuwden uit de pupillen en landden voor de voeten van de magiër. De mond van het wezen in de vlam sperde zich open en een doordringende, aanhoudende kreet vulde de grot. Het geluid kaatste tegen de wand en vermenigvuldigde zich snel. Cyane sloeg haar handen voor haar oren. Mekaron deinsde terug. Onmiddellijk sloot de mond zich. De oogleden zakten.

Verwonderd staaarde iedereen naar de vlam.

'Ik heb het idee dat iemand niet wil dat we daarheen gaan,' merkte Meroboth op.

'Maar wie?' informeerde Sirius.

Aarzelend keek Meroboth naar zijn broer.

Mekaron schudde zijn hoofd. 'Het zou vuurmagie kunnen zijn, maar dat gezicht is een teken van zwarte magie.'

Meroboth deed een stap in de richting van de vlam. Onmiddellijk begon het gekrijs weer en schoten de ogen vuur.

'Het maakt niet uit,' zei hij droog. 'We komen er toch niet

langs. Vuurmagie of zwarte magie, Cyane is nog niet sterk genoeg om het uit te schakelen. Bovendien kost dat de diamanten te veel kracht. We nemen de rechtergang.'

Zonder een weerwoord volgde de groep de oude man. Cyane liep ongerust langs de vlam met het nu vredige gezicht. Wat als Tronador of Adanar hen op het verkeerde been probeerde te zetten? Wat als ze deze donkere wereld nooit meer uitkwamen?

De gang die ze waren ingeslagen verschilde nauwelijks van de vorige. De echo van de paardenhoeven op de stenen klonk hol en kil in de donkere gang. Na verloop van tijd boog de gang omhoog. De grond werd droger. Toen het gevaar om weg te glijden geweken was, steeg iedereen in het zadel.

Nadat ze een tijdje gereden hadden, werd de gang langzaam breder en hoger om uiteindelijk uit te komen in een enorme grot. Hier was een natuurlijk licht dat door een vulkaanachtig gat ver boven hen naar binnen scheen.

Cyane ging naast de twee magiërs staan en keek rond. De gewelven van de grot staken meters boven hen uit. In de rotswand bevonden zich tientallen hopen waar half vergane houten trappen naartoe leidden. Op de grond voor hen lagen potten en scherven: de overblijfselen van een oude beschaving.

'Dus hier woonden de trollen vroeger,' merkte Mekaron op.

'In hopen, heel passend,' vond Sirius.

'Laten we hier overnachten,' stelde Meroboth voor.

Sirius en Tiron verzamelden het oude hout van de trappen en maakten een kampvuur. Giffor, Ikor en Iss vonden aan de rand van de grot een waterbron waaruit de paarden konden drinken. Gondolin bereidde de maaltijd. Ondertussen verloren Meroboth en Mekaron zich in jeugdherinneringen.

In haar eentje verkende Cyane de grot. Ze probeerde zich de omgeving voor te stellen in vroeger tijden, toen zij nog bewoond was. Trollen die de houten trappen op en af liepen, knapperende kampvuren en primitieve ovens waarin potten werden gebakken. Wat had dit volk ertoe gedreven alles achter te laten? Net als de feeën hadden ze hun vaderland verloochend voor een beter bestaan elders. De feeën hadden het er aanmerkelijk beter van afgebracht. In groten getale woonden zij nu in Néfer à Tagalet, de weelderige hoofdstad van het Rijk der Duisternis. De trollen waren nagenoeg uitgeroeid en sleten de rest van hun mieziger bestaan in het Gebergte van Orgor. Zouden ze nog wel eens terugdenken aan hun leven hier?

Cyane ontdekte een trap die nog intact was. Nieuwsgierig naar de woningen van de trollen begon ze aan de klim, die haar bij een aantal holen halverwege de rotswand bracht. Ze klauterde naar binnen. Ook hier zag ze scherven en een vuurplaats. In de rotswand waren kleine alkoven, waarin resten van kaarsen stonden. In het midden van de achterste wand was een grotere alkoof. Daarin stond een beeldje.

Cyane pakte het beeldje op. Het stelde een lang, slank figuurtje voor, maar de trekken waren niet meer herkenbaar. Het beeldje was gemaakt van puimsteen. Ze wist dat dat snel sleet. In zijn handen hield het figuurtje echter onmiskenbaar een donker steentje vast.

‘Dat is de zwarte diamant,’ zei iemand achter haar.

Verrast draaide Cyane zich om naar Ikor. Hij had haar blijkbaar zien klimmen en was haar achterna gekomen. Waarom?

‘In het Rijk der Duisternis zijn veel van zulke beeldjes te vinden,’ vertelde Ikor.

‘Wie is degene die de diamant vasthoudt?’ vroeg Cyane.

‘Meestal is dat Orgor, de eerste zwarte magiër.’

Cyane bekeek het beeldje nauwkeurig, alsof dat haar meer antwoorden kon geven. Ze beseftte dat ze weinig af wist van de geschiedenis van de vijf magiesoorten en de magiërs die de diamanten hadden bezeten.

‘Orgor en zijn broer Dar waren degenen die de vijfkleurige diamant vonden, de steen die alle magie in zich herbergde. Zij zijn ook verantwoordelijk voor het splitsen van de magie. Orgor eigende zich de zwarte magie toe.’

Geboeid luisterde ze naar Ikor, die ze nog nooit zo veel achter elkaar had horen spreken.

‘Orgor is een symbool geworden voor de magiërs na hem. Hij wordt als een god aanbeden, terwijl Dar nagenoeg in de vergetelheid is geraakt.’

‘Delamar, de leermeester van de drieling, had ook een meerkleurige diamant,’ herinnerde Cyane zich.

Ikor schudde zijn hoofd. ‘Er is een aantal diamanten dat magie kan opvangen. Er is echter maar één diamant die alle magie van de wereld kan bevatten. Delamars diamant heeft veel kracht gehad, maar hij bevatte maar vier soorten magie. De luchtmagie was toen al aan de eenhoorns gegeven. De oorspronkelijke vijfkleurige diamant is waarschijnlijk in de Tempel van Orgor. Degene die hem vindt kan alle magie naar zich toe zuigen.’

‘Heeft iemand hem al gevonden?’

‘Nee. Melsaran zoekt er al jaren naar. Velen gingen hem voor, maar zij zijn nooit meer teruggekeerd.’

Cyane knikte. Dat was de reden waarom Melsaran vaak in het Rijk der Duisternis werd gezien.

‘Maar Adanar zoekt die diamant ook,’ merkte ze op.

‘Natuurlijk, en daarom jaagt hij nu ook op Melsaran. Melsaran is de achilleshiel van Tronador,’ zei Ikor, ‘want Tronador zal nooit toestaan dat Melsaran gedood wordt.’

Het drong langzaam tot Cyane door wat deze woorden

betekenden. Tronador was niet in staat Melsaran, zijn lievelingsbroer, kwaad te doen. Dat moest zeer frustrerend zijn voor Adanar, die waarschijnlijk precies wist wat de Tovenaar van Goed en Kwaad van plan was. Nu ze dit alles wist, leek haar rol in deze gebeurtenissen een stuk minder belangrijk. Aarzelend vroeg ze Ikor ernaar.

‘Je moet ervan uitgaan dat de vijfkleurige diamant nooit gevonden zal worden. Melsaran heeft me ooit eens verteld dat er maar in één boek geschreven staat hoe je de diamant mee kunt nemen. De enige manier om zonder de vijfkleurige diamant een eind te maken aan deze strijd is een krachtmeting tussen de zwarte magie en drie andere vormen van magie. Gontak, de meestersmid die ook aan jouw zwaard begonnen is, maakt eenzelfde wapen in het Rijk. Ook daar is iemand uitverkoren. In het handvat van dit zwaard is plaats voor de zwarte diamant. Jij komt tegenover de drager van dat zwaard te staan met drie andere vormen van magie. Een gevecht zal uitmaken wie als overwinnaar uit de strijd komt. Drie vormen van magie samen zijn net zo krachtig als de zwarte magie alleen.’

‘Wie is de drager van dat zwaard?’ vroeg Cyane.

Ikor haalde zijn schouders op. ‘Dat weet ik niet.’

Langzaam legde Cyane het beeldje terug in de alkoof. Ze wilde geen eind maken aan dit bijzondere samenzijn met Ikor. De fee leunde ontspannen tegen de rotswand en sloeg haar bewegingen rustig gade. Het was een kant van hem die ze nog nooit had gezien. Het bevreedde haar. Was Ikor niet het harteloze masker van Geronimo? Deze man was niet Geronimo, maar Ikor. Alleen Ikor had zo veel kennis over het Rijk der Duisternis. Op dit moment was de koele meesterspion bijna aardig.

Plotseling klonk er gestommel op de houten trap en kwam Tiron het hol binnen. Ikor verstarde. Hij sloeg zijn

bruine mantel met een soepel gebaar om zich heen. Zonder Tiron ook maar een blik waardig te keuren, wilde hij langs hem heen het hol uit lopen.

Tiron greep de fee stevig bij zijn pols. 'Wat wilde je van haar, rat?' siste hij.

'Laat hem los,' riep Cyane en ze sprong naar het tweetal toe.

Tiron negeerde haar. 'Wacht je op een kans om haar te doden?' vroeg hij.

Ongelovig staarde Cyane naar de man die vanaf haar vroegste jeugd zoveel voor haar betekend had.

'Als ik haar had willen doden dan had ik dat al veel eerder kunnen doen, nietwaar Tiron?' zei Ikor zacht en nadrukkelijk.

Cyane wist dat hij doelde op hun ontmoeting bij het kasteel van haar ouders, jaren geleden.

'Je was toen geen partij voor mij en dat ben je nu nog niet.' Hoewel de stem van de fee onmiskenbaar dreigend klonk, deed hij geen moeite zich los te rukken.

'Ik weet dat je iets van plan bent, Ikor,' zei Tiron verbeten. 'Je hebt je niet voor niets bij ons aangesloten.'

'Dat geldt dan voor ons beiden, Tiron.' Ikors zwarte ogen leken zich dwars door Tirons zo zorgvuldig opgebouwde muur te boren.

Tot Cyanes verbazing werd Tiron lijkbleek. Snel liet hij Ikor los en deed wankelend een stap naar achteren. Ze keek naar Ikor. Wat had hij met deze woorden bedoeld? Waarom reageerde Tiron er zo heftig op?

Ikor wierp een minachtende blik op Tiron. 'Laat me voortaan met rust,' beet hij hem toe, waarna hij de trap af liep.

Ongerust bleef Cyane achter met Tiron, die een paar keer diep ademhaalde om zichzelf te herwinnen. Langzaam kwam er weer kleur op zijn gezicht.

‘Wat bedoelde hij, Tiron?’ vroeg ze met een benepen stemmetje.

Hij keek haar doordringend aan. ‘Wie zal het zeggen?’ zei hij sarcastisch. ‘Die man is levensgevaarlijk.’

‘Je hebt hem nooit een kans gegeven,’ zei ze. Ze herinnerde zich hoe hij haar alleen had laten worstelen met Ramart. ‘Als het aan jou had gelegen, had Ramart hem gedood. Je deed niets om hem te helpen.’

Met één stap was Tiron bij haar. Hij pakte haar ruw bij de schouders. ‘Ikor moet je geen enkele kans geven; die zal hij benutten om je te vernietigen.’

Cyane staarde naar zijn verbeterd gezicht. Tiron's reactie riep veel vragen bij haar op. Ze pakte zijn handen en duwde hem van zich af.

‘Wat heb je toch met hem?’ vroeg Tiron.

Ze beet op haar lip. Kon ze hem maar vertellen over Geronimo. Dat zou het allemaal een stuk gemakkelijker maken. Aan de andere kant begon het meer en meer tot haar door te dringen dat Tiron ook het een en ander voor haar verborg. ‘Ik was even met Ikor aan het praten over wat we hier zagen,’ zei ze waardig. Trots gooide ze haar hoofd naar achteren waardoor haar blonde haren over haar rug goltten.

Tiron grinnikte.

Ze keek boos om. ‘Wat nu weer?’

‘Dat deed je vroeger ook altijd,’ merkte Tiron op. ‘Ik ben blij dat er nog iets van die nuffige jonkvrouw in je zit.’

‘O jij,’ snauwde Cyane, maar terwijl ze de trap af denderde kwam er een warme glimlach op haar gezicht. Misschien komt er een tijd dat niets meer tussen ons in staat, dacht ze.